

مقدمه:

روماتیسم پالیندرمیک (PR) به عنوان یک بیماری بدون تب عودکننده تعریف می شود که با حملات آرتریت یا پری آرتریت که به مدت چند ساعت تا چند روز طول کشیده و به طور کامل و بدون هیچ عارضه مفصلی پایدار برطرف میگردد. PR را می توان با درگیری تیپیک مفصلی، آزمایش خون و رادیوگرافی طبیعی و البته پس از رد سایر اشکال arthritides تشخیص داد.

هدف:

بررسی نتایج طولانی مدت درمان بیماران روماتیسم پالیندرمیک می باشد.

روش کار:

کلیه بیمارانی که از سال ۱۳۸۳ بر اساس معیارهای تشخیصی Pasero and Barbieri برای آنها تشخیص روماتیسم پالیندرمیک گذاشته شده و در درمانگاه روماتولوژی کلینیک تخصصی دانشگاه علوم پزشکی تبریز تحت درمان مرحله به مرحله قرار گرفته بودند، تحت بررسی قرار گرفتند. کلیه این بیماران تحت درمان با پردنیزولون ۷/۵ میلی گرم و هیدروکسی کلروکین قرار گرفتند. در صورت عدم ایجاد رمیسیون تا ۳ ماه و یا عدم تحمل بیمار و یا عود حملات با کاهش دوز پردنیزولون داروی متوترکسات و سپس سولفاسالازین و در نهایت آزاتیوپورین به رژیم درمانی اضافه شد. فعالیت کلی بیماری بر اساس تعداد دفعات حملات ارزیابی شد.

نتایج:

از ۷۱ بیمار مورد مطالعه ۴۰ نفر زن و ۳۱ نفر مرد بودند. در نهایت ۳۶ نفر از بیماران در رمیسیون کامل، ۱۳ نفر در رمیسیون نسبی بودند و ۱۱ نفر از بیماران رمیسیون بدون مصرف دارو را تجربه کردند. ۴ نفر بیماری فعال داشتند و بیماری ۷ نفر تبدیل به آرتریت روماتوئید گردید.

نتیجه گیری:

طول مدت بیماری قبل از شروع درمان با احتمال پاسخ به درمان ارتباط عکس و با احتمال تبدیل بیماری روماتیسم پالیندرمیک به روماتوئید آرتریت ارتباط مستقیم دارد. متوسط تعداد مفاصل درگیر در هر حمله نیز با احتمال پاسخ به درمان نسبت عکس و با احتمال تبدیل بیماری روماتیسم پالیندرمیک به روماتوئید آرتریت ارتباط مستقیم دارد. همچنین درگیری پری آرتیکولر با احتمال رمیسیون بدون دارو نسبت عکس داشت.

کلمات کلیدی:

روماتیسم پالیندرمیک، آرتریت روماتوئید، هیدروکسی کلروکین